

καὶ τελεία, ἦτοι ὅταν ὁ κορμὸς καὶ βραχίονες καὶ κνήμαι ὡσιν ἐστιγμέναι, καλεῖται *Nixi ro gimpatu*, ὃ ἐστὶ κρατίνον ὑποκάμισον. Οὐδέποτε μὲν στίζουσι τὴν κεφαλὴν, τὸν τράχηλον, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας· ἀλλὰ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ σώματος καλύπτουσι διὰ παραδοξοτάτων καὶ περιεργοτάτων εἰκόνων. Οἱ ἀρεμάνιοι ἀρέσκονται νὰ στίζωσιν εἰς τὸ στῆθος δράκοντας ἢ λέοντας, οἱ δὲ εἰδυλλιακοὶ τὴν φύσιν ἀγροτικῆς παραστάσεως. Συνήθως ὁ ἐπιθυμῶν νὰ στίξῃ τὸ σῶμα δὲν κοπιᾷ εἰς ἐξεύρεσιν τῶν εἰκόνων, ἀλλ' ἐκλέγει ἐκ τινος τῶν δημωδῶν εἰκονογραφημένων βιβλίων τὴν ἀρέσκουσαν αὐτῷ παραστάσιν. "Ἄν ὁ στιγεύς (*Χορμομόχι*) εἶναι ἔμπειρος, δὲν χρονοτριβεῖ πλέον τῆς ἡμέρας ὅπως κατὰστικτον ποιῆσῃ τὸ στῆθος καὶ τὴν κοιλίαν ἢ καὶ τὰ νῶτα διὰ τῆς παραγγελθείσης εἰκόνας, εἰ καὶ πρὸς τοῦτο ἀπαιτοῦνται πλείονα τῶν διακοσασικχιλίων στιγμαμάτων. Ἄλλὰ τὰ στιγματα ταῦτα οὐδόλως εἰσὶν ἐπώδυνα, οὐδὲ αἰμάσσουσι· μόνον εἰς τινὰ μέρη τοῦ σώματος καθίστανται αἰσθητὰ, ὡς ἐν τοῖς ἀγκῶσι καὶ ταῖς ἰγνύαις· εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς στιξεως τὰ στιθθέντα μέρη ἀποπλύνοντα διὰ θερμοῦ ὕδατος προξενούοντος ἐλαφρὰν ἀλγηθόνα, ἐνίοτε δὲ καὶ πυρετὸν ἐπὶ τινὰς ὥρας διακοῦντα. Τὰ χρώματα ὧν γίνεται χρῆσις πρὸς στίξιν, εἶναι τὸ μέλαν (ἢ σινικὴ μελάνη), ὅπερ μεταβάλλεται εἰς κυανοῦν ἅμα ἐπιτεθῆ ἐπὶ τοῦ δέρματος, καὶ τὸ ἐρυθρὸν. Ὁ τρόπος τῆς στιξεως εἶναι ἀπλούστατος, ἀλλ' ἀπαιτεῖ ἐπιδεξιότητα τινά. Ὁ στιγεύς σχεδιάζει πρῶτον ὃ τι μέλλει νὰ ἀπεικονίσῃ ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ζητουόντος νὰ στιγματισθῆ, ἀλλ' ἐνίοτε ἐπιλαμβάνεται ἀμέσως τῆς ἐργασίας, ἄνευ προηγουμένου σχεδίου. Ὁργανον δὲ τῆς στιξεως ἔχει ῥαβδίσκον φέροντα δύο παραλλήλους σειρὰς λεπτοτάτων βελονῶν τεθειμένων πλησίον ἀλλήλων. Ὁ στιγεύς ἐπιτίθησι τὴν παλάμην τῆς ἀριστερῆς ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ στιζομένου, οὕτως ὥστε τὸ στικτέον μέρος νὰ εὐρίσκηται μεταξύ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου, ἀναμέσον δὲ τοῦ μέσου καὶ τοῦ παραμέσου δακτύλου τῆς αὐτῆς χειρὸς τίθεται χρωστήρ, χρησιμεύων ἀντὶ πυξιδίου καὶ περιέχων σινικὴν μελάνην καὶ ἐρυθρὸν χρῶμα· εἰς τὸν χρωστήρα ἐκείνον ἐμβάπτει ὁ στιγεύς τὰς βελόνας. Ὁ ῥαβδίσκος, εἰς οὗ τὸ ἄκρον εἰσὶ προσηρμοσμένοι αἱ βελόναι κρατεῖται διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, τὰ δὲ νύγματα γίνονται μετὰ ταχύτητος, ἣν σχεδὸν ἀδυνατεῖ νὰ παρακολουθήσῃ ὁ ὀφθαλμὸς καὶ μετ' ἀκριβείας ῥαπτικῆς μηχανῆς. Οὐχὶ σπχνίως δεκάκις ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέπτου καταφέρεται εἰς τὸ σῶμα τοῦ στιζομένου ὁ ῥαβδίσκος τουτέστιν ἐπειδὴ οὗτος ἔχει δέκα βελόνας γίνονται ἑκατὸν νύγματα ἐντὸς δευτερολέπτου. Ἡ τοιαύτη δὲ ἐργασία ἐξακολουθεῖ

ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας, αἱ δὲ βελόναι στίζουσι λεπτοτάτας ἀπεικονίσεις μυχῶν, τοπέων, ζῶων, ἀνθρώπων. «Τὸ μὲν ἐστίχθαι εὐγενὲς κέκριται, τὸ δὲ ἄστικτον ἀγενές,» ἔλεγεν ὁ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ἀρχαίων Θρακῶν· οἱ δὲ Ἰαπωνοὶ θεωροῦσι τὸ στιγματφορεῖν ὡς ἐνδειξὴν ἐγκαρτερήσεως καὶ ἀνδρείας. Αἱ γυναῖκες πλην σπχνιωτάτων καὶ ἡμιστὰ ἐντίμων ἐξαιρέσεων, οὐδέποτε στίζονται. Πρὸ δεκαετίας ὑπῆρχον μόνον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἰαπωνίας πλείονες τῶν τριακοντακισχιλίων ἐστιγμένων ἐκ τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Ἐκτοτε ἡ Ἰαπωνικὴ κυβέρνησις κατανόησασα ὅτι τὸ ἔθιμον τοῦτο ἦτο λείψανον βρβάρων χρόνων, ἀπηγόρευσε τὴν στίξιν ἧτις ὁμως καὶ σήμερον ἐτι γίνεται λαθραίως.

Τὰ μέγιστα ἐθαύμασαν οἱ Ἰαπωνοὶ μαθόντες ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας ἐλθόντες εἰς Ἰαπωνίαν ἐζήτησαν νὰ στιθῶσι. Τὸ τοιοῦτον ἐθεωρήθη περιφανὴς δικαιολογία καὶ τιμὴ τοῦ καταπολεμομένου ἐθίμου· οὐδὲν ἦπτον ἢ στίξις εἶναι ἐν τιμῇ μόνον παρὰ τῷ ὄχλῳ, οὐδεὶς δὲ ἐκ τῆς ἀνωτέρας τάξεως κρίνει ἀναγκαῖον νὰ στιγματφορήσῃ.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ

Εἰς τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀλληλοδιαδόχως ὠνομάσθη τῶν ἀρχαίων *Ἑλλήνων*, τῶν *Βυζαντινῶν* καὶ τῶν *ρεωτέρων Ἑλλήνων* πρέπει ἴσως τὰ ἀναζητήσωμεν τὸ καταπληκτικώτατον παράδειγμα τῆς διάρκειας τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος. «Μετὰ τόσας ἱστορικὰς περιπετείας, λέγει ὁ Ampère, ἡ βᾶσις τοῦ Ἑλληνος δὲν μετεβλήθη. Τὰς αὐτὰς ἔχει ἀρετὰς καὶ κακίας, ἃς εἶχε καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.» Ὁ Pouqueville ἀνεῦρεν ἐν Πελοποννήσῳ τὰ πρότυπα τοῦ Ἀπελοῦ καὶ τοῦ Φειδίου, καὶ, ὅπερ μᾶλλον ἐνδιαφέρει ἡμᾶς, παρετήρησεν τὴν ἐκ διαδοχῆς μετάδοσιν τῶν κυρίων γνώρισμάτων τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ἐθίμων τῶν ἀρχαίων. Οὕτως οἱ Ἀρκάδες ζῶσι ποιμενικὸν βίον, οἱ δὲ γείτονες αὐτῶν Σπαρτιάται ἀγαπᾶσι τοὺς ἀγῶνας, καὶ ἔχουσι τὸ ἦθος εὐερέθιστον καὶ ταραχοποιόν. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ὁ Βυζαντινὸς διετήρησεν ὅλα τὰ κυριώτατα χαρακτηριστικὰ τῶν προπατόρων του. Ὅταν ἐμβάθνη τις, ὡς ἐποίησαμεν ἡμεῖς, εἰς τὰς δυσπροσίτους βίβλους τῆς βυζαντιακῆς ἱστορίας, μετ' ἀπορίας βλέπει πόσον ὁ λαὸς ἐκεῖνος ὅστις αὐτοκαλεῖτο *Ῥωμαῖκός*, ἔμεινε κατ' οὐσίαν ἑλληνικός, καὶ μετ' ὅλας τὰς ἐπεισάκτους προσθήκας, ἦτοι τὰς Λατινικὰς παραδόσεις του, τὴν αὐτοκρατορικὴν ὑπαλληλίαν του, τὰ ἀνατολικά ἦθη του (οἷον τοὺς εὐνοῦχους, καὶ τὸν ὡς Θεὸν στολιζόμενον καὶ λατρευόμενον Ἄνακτα), καὶ τὴν

κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀποκλειστικὴν ἐκκλησίαν του. Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρουσιάζει ἀξιοσπούδαστον ἀντικείμενον ἱστορικῆς ψυχολογίας. Ὁ Βυζαντινὸς διετήρησεν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνος οὐ μόνον τὴν γλῶσσαν καὶ τὰς φιλολογικὰς παραδόσεις, ἀλλὰ καὶ λεπτοφυῆν τινα, ἥτις μὴ ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῆς δυνάμεως, μετετρέπη εἰς ταπεινὴν πονηρίαν. Ὁ ἔρωσ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνος διὰ τὴν καλλιπέειαν καὶ τὰς λαμπρὰς συζητήσεις, μετεσχηματίσθη εἰς βυζαντιανὴν μωρολογίαν. Ἡ σοφιστικὴ λεπτότης τῶν φιλοσόφων, ἐγένετο ἡ κενὴ σχολαστικότης τῶν θεολόγων. Ἡ εὐστροφία τοῦ Γραικίου μετεμορφώθη εἰς τὴν ἐπίβουλον διπλωματίαν τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἐν συνόλῳ ὁ Βυζαντινὸς εἶνε ὁ αὐτὸς Ἕλληνας τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους, ἀλλ' ἀπέξηραμένους οὕτως εἶπεῖν καὶ γεγηρακῶς.

(Ἐκ τοῦ περὶ «ψυχολογικῆς κληρονομίας» συγγράμματος τοῦ Ribot).

ΠΛΩΤΑ ΔΑΣΗ

Οἱ κάτοικοι τῶν παραθαλασσιῶν βορείων χωρῶν, καίπερ ἔχοντες ἕλλειψιν φυτῶν, οὐδὲως στεροῦνται ξυλείας πρὸς θέρμανσιν καὶ οἰκοδομὴν οἰκίσκων. Ὅ,τι ἀρνεῖται αὐτοῖς ἡ γῆ, τὸ ἀναπληροῖ ἡ θάλασσα. Δάση ὀλόκληρα, προερχόμενα ἐκ θερμότερων χωρῶν, προσαράσσουν μετὰ τῶν ἐκ πάγου ὀρέων πρὸς τὴν παραλίαν. Οἱ μεγάλοι ποταμοὶ τῆς Σιβηρίας, Ὅβις, Ἐνισέας, καὶ Λένας διερχόμενοι κατὰ τὸν ῥοῦν αὐτῶν δι' ἐκτεταμένων δασῶν παρασύρουν εἰς τὴν θάλασσαν ὀλόκληρα δένδρα. Τὰ δένδρα ταῦτα ἐξακολουθοῦσι πλέοντα κατὰ τὴν φορὰν τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ ρευμάτων, μέχρις οὗ ἐνσηψάσης τρικυμίας ἢ πνεύσαντος ἀνέμου ἐξενεχθῶσιν εἰς τὴν ἀκτὴν, ἂν δὲ αὕτη εἶναι ὀμαλή, καὶ ἀπωτέρω εἰς τὴν ξηράν, ὅπου σχηματίζουσι ὑψηλοὺς σωρούς. Ἡ Ῥωσικὴ ἀποστολή, ἡ πεμφθεῖσα πρὸς ἔρευναν τῶν παραλίων τῆς Σιβηρίας, εὔρεν εἰς τινα μέρη τοιούτους σωρούς ἔχοντας ὕψος πλέον τῶν 100 ποδῶν.

Ἀλλὰ μᾶλλον ἀξιοπαρατήρητα εἶνε τὰ θάλασσα ταῦτα οὕτως εἶπεῖν δάση τὰ πρὸς βορρᾶν ἀπὸ νότου διευθυνόμενα. Πάντων τῶν θαλασσιῶν τούτων ρευμάτων τῶν ἀπὸ Ν. πρὸς Β. διευθυνόμενων ὑπερτερεῖ τὸ καλούμενον Γόλφ στρέμ, τὸ ἐκ τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου τὴν ἀρχὴν λαμβάνον. Μῆρος τῶν ἐν τῷ ρεύματι τούτῳ πλεόντων δένδρων προέρχεται καὶ ἐκ τοῦ ἐν τῇ νοτίῳ Ἀμερικῇ Ἀμαζονίου. Ἀπαντες οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων, οἱ ἐκ τοῦ ποταμοῦ τούτου προερχόμενοι καὶ μὴ προσκρούοντες εἰς τὰς καθ' ὁδὸν κειμένας Ἀντίλλας νήσους, πίπτουσιν εἰς τὸ Γόλφ στρέμ, καὶ φέρονται δι' αὐτοῦ εἰς τὸν Βόρειον

Παγωμένον ὠκεανόν. Ὅ,τι τὸ εἰρημένον ρεῦμα πράττει ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ, ταῦτα πράττει τὸ θερμὸν Ἰαπωνικὸν ρεῦμα, τὸ μέχρι τοῦ Βεργγείου πορθμοῦ φθάνον, ἐν τῷ Εἰρηνικῷ. Τὸ θερμὸν ὕδωρ τοῦ ρεύματος τούτου συγκεράννυσι τὸ ψυχρὸν κλίμα τῶν βορείων χωρῶν, ὅπερ θεωρεῖται μεγίστη εὐεργεσία διὰ τοὺς κατοικοὺς τῶν συμπλεγμάτων τῶν Ἀλευτικῶν νήσων τῶν ἀνατολικώτερον τῆς Σιβηρίας καὶ ἐγγύτερον τῆς Β. Ἀμερικῆς κειμένων. Ἐν ταῖς νήσοις ταύταις οὐδενὸς φυτοῦ φυομένου, οἱ κάτοικοι πρὸς κατασκευὴν πλοιαρίων καὶ ἄλλων σκευῶν χρησίμων μεταχειρίζονται ἀποκλειστικῶς τοὺς κορμούς τῶν δένδρων οὓς παρσύρει τὸ Ἰαπωνικὸν ρεῦμα. Τὸ μέγεθος τῶν κορμῶν τούτων δῆλον γίνεταί ἐκ τῆς μαρτυρίας τοῦ πλοιαρχοῦ Ἴρμιγερ, τοῦ εὐρόντος κατὰ τὸ 1844 ἐν τῇ νήσῳ Φαρσέρ κορμὸν ἐλάτης ἥς ἡ διάμετρος ὀλίγους δακτυλοὺς ἄνωθεν τῆς ρίζης ἦτο 5 1/2 ποδῶν.

Ἴσως τις ἐρωτήσῃ πῶς καὶ πόθεν ἔρχονται τὰ δένδρα ταῦτα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ τὴν ἀπορίαν ταύτην ἔλυσαν αἱ παρατηρήσεις αἱ γεόμεναι ἐν τῷ Ἀμαζονίῳ. Ἐάν τις ταξειδεύσῃ διὰ τοῦ ποταμοῦ τούτου, τοῦ ἔχοντος ὕδατα περισσότερα πάντων ὁμοῦ τῶν ποταμῶν τῆς Εὐρώπης, δύναται νὰ ἴδῃ κατὰ τὰς πλημμύρας κατακλυζομένας τὰς ὑπώρειας καταφύτων λόφων, οἵτινες μὴ δυνάμενοι ν' ἀντιστῶσι εἰς τὸ ὀρητικὸν τοῦ ποταμοῦ ρεῦμα, τὸ κατατρῶγον ἀπαύστως τοὺς πρόποδας αὐτῶν, καταπίπτουσι πρόρριζοι μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς δασῶν. Τὰ πελώρια δένδρα, ὧν δὲν ἀμοιροῦσι τὰ δάση ταῦτα τῆς Ἀμερικῆς, ἔνεκα τῆς διηνεκοῦς ἀνά τοὺς καταρράκτας καὶ βράχους προστριβῆς τῶν ἀποβάλλουσι ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοὺς κλώνας τῶν καὶ καθίστανται οὕτω ἀπρόσβλητα ἀπὸ τῶν διαφορῶν ἐμπόδιων, ὅποια εἶνε τὰ διάφορα ποτάμια φυτὰ, τῶν κωλύοντων τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν. Ὅ,τι δὲν δύναται νὰ πράξῃ τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ συμπληροῦσι τὰ θάλασσια κύματα. Φλ.

Πληροφορίαι

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙ ΚΥΠΡΟΥ

Α'. Διοικήσεις. — Δικαστήρια.

Ἡ νῆσος Κύπρος ἐξαρτᾶται ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἀπικιῶν τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ διοικεῖται ὑπὸ ἐνὸς Ἀρμοστοῦ διοριζομένου κατὰ πενταετίαν. Ὑπάρχουσι δύο Συμβούλια: τὸ Ἐκτελεστικόν, συγκείμενον ἐκ μελῶν ἕξ διοριζομένων ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Ἀρμοστοῦ καὶ τὸ Νομοθετικὸν συγκείμενον ἐκ 18 μελῶν, ἕξ Ἀγγλων, οἵτινες διορίζονται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, 9 Χριστιανῶν καὶ 3 Ὀθωμανῶν ἐκλεγόμενων κατὰ τετραετίαν ὑπὸ τῶν κατοίκων διὰ ψηφοφορίας.